

НАРОДНА ВОЛЯ

Весникът за политика, стопанство и информация.

Абонаментът:

За година 60 лв.

Излиза седмично

БРОЯ 1 ЛЕВЪ

За реклами 2-50 лв. на кв. см.

АДРЕСЪТ:

Редакция „Народна Воля“
ул. „Гургулят“ № 3 — Варна

Днес „НАРОДНА ВОЛЯ“ съдържа:

Стабилитетът на чиновничеството. Риболовът ни по Черно море. Нуждата от народни у-ща в Варна. Настоящи изгледи на проблемата за дълговетъ. Варненският театър. Читалището и селото. Оземленъ отъ Б. Незоринъ Лечебност на зеленчука. Полезни съвети. Хуморъ и много други новини отъ България и цѣль свѣтъ.

СТАБИЛИТЕТЪ

на чиновничеството

Чиновничеството у насъ и навсѣкжде е мощния двигателъ на държавния апаратъ, съ тая разлика, че у насъ то се назначава или смѣня въ зависимостъ отъ това, коя партия ще вземе властта, а въ чужбина е постоянно, несмѣняемо. Такова трѣбва да бѣде и въ България защото какъвто е двигателя, такъвъ е и държавния апаратъ.

Несмѣняемостта на чиновничеството дава възможностъ, отъ една страна на самия чиновникъ да се отдале спокойно на творчески трудъ и ползотворна работа, а отъ друга — позволява на държавата да направи подборъ и всѣки споредъ способностъ му да постави на съответното мѣсто. Остане ли и за напредъ смѣняемо чиновничеството ни, корупцията ще продължава да расте все повече и повече.

Чиновникътъ трѣбва да бѣде смѣненъ само при доказано провинение въ служба и подведенъ подъ сѣдебна отговорностъ съгласно закона въ случай на злоупотреба, а не по угодата на тоя или она партизанинъ. Достатъчно е, той да си гледа добре работата и да седи далечъ отъ партизанскитѣ борби за да си остане спокоенъ на служба при която ще партия да дойде на власт.

Това най-много се отнася до полицията. Всички днесъ чувствуватъ, че полицията не трѣбва да бѣде смѣняема, а постоянна, защото у насъ тя и безъ туй стои на много ниско ниво въ срав-

нение съ тая на сѣседнитѣ ни държави, камоли съ западноевропейскитѣ. Полицията не трѣбва да го интересува никаква партия. Ако партизанствува, тогава нека бѣде уволненъ и дори даденъ подъ сѣдъ.

Затова, обаче, се иска законъ. И една отъ реформитѣ на новата властъ трѣбва да бѣде прокарването на такъвъ законъ. Защото само когато стабилизираме нашето чиновничество, тогава ще престанатъ „силнитѣ на деня“ да си играятъ съ сѣдбата на скромния чиновникъ и ще се тури край на изтѣплението отъ страна на службогонцитѣ въ желанието си да имъ угодятъ.

Презъ сговористко време най-големитѣ звѣршини вършѣха именно такъ и в службогонци, които за да се харесатъ на партията и съ това спечелятъ по-голяма служба, тормозѣха българския народъ и безнаказано ограбѣха българската държава до идването на народната властъ отъ 21 юли насамъ.

Стабилитетътъ на чиновничеството днесъ, е нуженъ въ всѣко отношение, но преди всичко ние държимъ на несмѣняемостта. Ето за що, апелираме къмъ обществото и властта да подкрепятъ това ни становище и въ скоро време отговорнитѣ фактори се погрижатъ да го озаконятъ, за да избавимъ държавата веднѣжъ за винаги отъ едно голямо зло.

„Народна воля“.

Изгорѣла мелница

5 милиона лева загуби

София 28. Граматната мелница на Аврамъ Мордохай въ Ихтиманъ снощи е станала жертва на стихийен пожаръ. Огнѣтъ избухналъ едновременно отъ нѣколко мѣста. Усилията на населението да угаси пожара останали напразни.

Цѣлата сграда съ всички машини изгорѣла напълно. Загубитѣ възлизатъ на 5 милиона лева.

Лондонъ, 28. Министрътъ на морската търговия заяви, че на Съветска Русия е отстъпнатъ новъ кредитъ отъ 1 милионъ 600 хиляди английски лири.

София 28. Дирекцията „Хранинностъ“ по нареждането на Бъл. Зем. банка изпраща редовно храни за непроизводителното и бедното население. Отъ 18 май до вчера сѣ били изпращани дневно по 285 тона пшеница и 150 тона царевица.

Да е сънъ . . . Не е сънъ!

Не стига че ужасно се сгромолясахъ, ами и крилата ми се откъснаха.

Готвениятъ превратъ въ Гърция.

Кондилисъ иска арестуването на Пангалосъ.

Атина 28. Генералъ Кондилисъ се е добралъ до сведения, че генералъ Пангалосъ и неговитѣ хора, готвятъ превратъ, поради което иска арестуването на Пангалосъ и привърженицитѣ му.

Стачката се разширява
Атина 28. Тютюноработниците въ Воло стачкуватъ до единъ.

Тютюноработниците въ Солунъ и трамвайнитѣ служаци въ Атина обявиха стачка.

Разцепенитѣ сговористи и смилувисти

София 28. Демократитѣ сговористи и народняци въ Ляпчевия сговоръ сж въ преговори да си осигурятъ съдействието на една отъ отцепническитѣ земеделски групи. Въ резолюцията на централното бюро има точка — „сближение съ земеделскитѣ групи“.

Ляпчевиятъ сговоръ се е спрѣлъ въ това отношение на групата Коста Томовъ — Георги Марковъ.

Ал. Цанковъ се стреми да се обедини съ поклонниците на „силната ржка“. Той преговаря все съ Боянъ Смиловъ.

Отцепенитѣ смилувисти Юртовъ и Ив. Ангеловъ се ориентиратъ къмъ земеделската парламент. група.

Четете в-къ „НАРОДНА ВОЛЯ“

Чуждитѣ платежни сръдства

София 28. Въ днешното си заседание Народното събрание започна да разглежда законопроекта за изменение на закона за търговията съ чужди платежни сръдства.

Ще бѣде разрешено изплащането на външнитѣ полици да става съ български левове.

Стачното движение въ Испания

Комунистическо движение. Нападната казарма. Раненитѣ.

Мадридъ, 27. (по радиото). Избухналата преди нѣколко дена стачка на транспортнитѣ работници тукъ и въ нѣкои градове е къмъ прекратяване. Но въ провинцията Севила, избухна комунистическо движение между земеделското население, което особено въ провинцията Пацана де ла Фиера, взема застрашителни размѣри. Една тѣла отъ 500 души работници нападна казармата, кметството и похвърли въ въздуха.

Пристигналата войска отъ сѣседнитѣ гарнизони, разоржжила стачниците. Арестувани сж надъ сто души и десетки ранени.

Стачката на наемателитѣ Акцията на хотелиеритѣ и търговцитѣ

София 28. Наемитѣ продължаватъ да бждатъ високи и непоносими за днешното положение. Докладътъ на комисарството за наеманиятъ имъ не е билъ одобренъ отъ министерския съветъ.

Поради това сдружението на хотелиеритѣ е решило да обяви тридневна стачка. Хотелитѣ ще бждатъ затворени за три дни.

Търговцитѣ въ голѣмитѣ градове сж решили сжщо да затворятъ магазинитѣ си за известно време въ знакъ на протестъ противъ високитѣ наеми.

Читалищния съюзъ

София 28. Утре сутринта се открива 13-ия редовенъ конгресъ на Българския Читалищенъ съюзъ.

Пристигнали сж много делегати отъ цѣлото царство.

Кино Модеренъ Театръ

ГРАНДИОЗНА ТРОЙНА ПРОГРАМА

1. ЖИВОТЪТЪ ВЪ АФРИКА

чудесенъ филмъ изъ живота на полудивитѣ хора.

2. Жената въ свѣтовниятъ рекордъ

най-интересната сензация на сезона.

3. ЛЮБОВЪ И РЕВНОСТЪ

красивъ филмъ рисуващъ опасниятъ пѣтъ на девойката и нейнитѣ увлечения. Прекрасна музика.

Дневни 3 и 5-30 часа.

Вечерни 9 часа.

Грандъ хотелъ „Империялъ“

ВАРНА — Телефонъ 335

Въ центъра на града — Площадъ „Мусалла“ (срещу градската община) — първокласенъ, новопостроенъ съ нова комфортна студено-топла, централно отопление, течаща топла и студена вода, хигиениченъ съ бани и салони въ всѣки етажъ.

ЧИСТОТА ИЗЯЩНА.

ЦЕНИ ДОСТЪПНИ.

Риболовът ни по Черно море *

Рибарството (риболовство и рибовъдство) е единъ доста важенъ клонъ отъ народното ни стопанство. Затова много естествено е, гдето напоследък у насъ се яви такъвъ голѣмъ интересъ къмъ този ни стопански отрасълъ.

Въ сегашнитѣ си граници ние притежаваме около 300 килм. морски брѣгове, 400 — дунавски и близо 400,000 дек. рибни блатъ. Морето ведно съ крайбрѣжнитѣ си блатъ ни дава годишно повече отъ 1,700,000 кгр. риба, а Дунава съ блатата си около 1,200,000.

Отъ общото годишно производство на България, което не надминава 3,000,000 кгр., се пада на глава $\frac{1}{2}$ кгр. риба. А това е недостатъчно да задоволи поне мѣстнитѣ нужди.

Ето защо, държавата взема сериозни мѣрки за подобряването на риболовството у насъ, като специално морското — освобождава отъ риболовно право, поощрява лова на открито съ аламански мрѣжи и гъръ-гѣри, подѣржа рибарско училище на което достави учебенъ рибарски корабъ за ловене риба по море съ тралъ и построи грамадно здание въ единъ отъ островитѣ край гр. Созополъ.

До Балканската война нашето черноморско крайбрѣжие, най-вече въ южната си частъ, бѣше населена съ гърци или гъркомани, които бѣха положили и отъ роденитѣ гърци. Вземали културата и капитала въ свои ръце, тѣ живѣеха като отдѣлна държава въ общата държава. За тѣхъ Цариградъ бѣше по-милъ, отколкото цѣлата останала наша държава.

Следъ тая война черноморското ни крайбрѣжие се увеличи на югъ. Новитѣ приморски селища бѣха населени сжщъ съ гръцки елементъ. Но гърцитѣ масово се изселиха и обзидоуха крайбрѣжието ни. Едновременно съ изселването на гръцкото население се нанесе смъртенъ ударъ и на морското ни риболовство. Опитнитѣ и калени рибари замина-

Даннитѣ сж взети отъ „Черноморскиятъ ни риболовъ“, въ връзка съ проучването му отъ холандското риболовно Д-во „Ноодерлихъ“ — проф. Д-ръ Моравъ и Г. Грозевъ.

ха отнасяйки съ себе си и поминъка на тоя край.

Тогава нашитѣ държавни управници видѣха влошеното положение и заселиха по тия мѣста бѣжанци отъ Тракия. Обаче, последнитѣ се оказаха чужди на морето, защото не го познаваха и се бояха отъ него. Тѣхнитѣ занаятъ бѣше далечъ отъ морския брѣгъ и тѣ, въпрѣки желанието си, не успѣха да свържатъ своя животъ съ блага, които могатъ да се получатъ отъ морето и останаха храненици на държавата.

При това положение ни свари Европейската война. Следъ войната тоя въпросъ се разреши въ следната смисълъ. По крайбрѣжието да се заселятъ добри и работливи българи, които да свържатъ своя животъ съ морето и да изкарватъ прехраната си отъ блага та му. Прибѣгна се до създаването имъ по изкуственъ начинъ чрезъ рибарското училище.***) Така се появи тоя институтъ, който обучава младежи предимно сираци и деца на бѣжанци безъ никаква връзка съ вътрешността, готови да се заселятъ тамъ, откъдето ще изкарватъ прехраната си.

За да се прикрепятъ още по-силно къмъ брѣга, сжщитѣ хора следъ като свършатъ курса на училището се оземлятъ отъ държавата съ дворни мѣста и съ по десетъ декара работна земя. Освенъ туй, тѣ се финансиратъ съ дългосроченъ, безлихвенъ заемъ. Свършилитѣ училището се коопериратъ въ рибарската кооперация „България“ съ седалище Созополъ. Тая кооперация има инвентаръ за около 2 милиона лева. Така рибарското училище съ своята трудова кооперация тури началото на нашитѣ професионални рибари, който отъ бащи ще наследяватъ своя занаятъ — риболовството.

Примѣртъ имъ трѣбва да се последва най-вече отъ останалитѣ рибари практики, които биватъ най-безогледно експлоатирани отъ собственицитѣ на таяния и едритѣ търговци на риба. Само когато тѣ бждатъ кооперирани, ще пред-

**) Училището ежегодно внася въ фонда „Културни мѣроприятия“ при министерството. близо 1,500,000 лв.

Нуждата отъ народни училища въ Варна

Правилниятъ развой на учебното дѣло, както въ цѣлата страна, така и въ всѣко отдѣлно населено мѣсто, зависи отъ условията, при които се развива. А едно отъ най-главнитѣ условия за това, безспорно е достатъчното училищно помѣщение, които да отговарятъ на всички хигиенични и педагогични изисквания. За голѣмо съжаление, тия последни условия липсватъ въ гр. Варна.

Преди войнитѣ и непосредствено следъ тѣхъ, училищнитѣ помѣщения за първоначалнитѣ училища бѣха достатъчно и обучението бѣше нормално, като се водѣха цѣлодневни занятия, така че ученицитѣ презъ цѣлия день бѣха непосредствено подъ контрола на училището.

Прогимназиитѣ тогава бѣха настанени въ частни наети здания. Обаче, по силата на редъ обстоятелства и по искането на притежателитѣ, тия часни здания трѣбваше да се освободятъ.

За да излѣзе отъ това безизходно положение, училищ. настоятелство е било принудено да прибѣгне до коренни промѣни и поправки:

1. Надъ първоначалното училище „К. Арабаджиевъ“ се надстроява още единъ етажъ, става съ осемъ класни стаи и се заема отъ I прогимназия.

ставляватъ сила и ще бждатъ господари на своята професия. Затова, обаче, се иска работа и агитация между самитѣ тѣхъ. Ние само имъ лансираме тая идея. Остава сами да я въприематъ и осъществятъ за свое добро и за доброто на народното стопанство.

Защото рибарството обемащо въ себе си четири области отъ народното стопанство, а именно: риболовство, рибовъдство, рибна индустрия и търговия съ риба, все още заема едно второстепенно мѣсто у насъ, макаръ развитието на риболовството да има двойно значение за всѣки народъ. Отъ една страна то способствува за създаване на смели моряци, отъ които главно се комплектува флота — търговски и воененъ, а отъ друга дава добра печалба и сръдства за живѣне на жителитѣ отъ крайбрѣжието.

К. Траяновъ.

2. Надъ първоначалното у-ще „В. Е. Априловъ“ се надстроява още единъ етажъ и пристройка, като става съ 10 класни стаи и се заема отъ II прогимназия.

3. Надъ училище „Св. Кирилъ“ се построява единъ етажъ и пристроява крило, става съ 9 класни стаи и се заема отъ III прогимназия.

4. По липса на удобни помѣщения, IV прогимназия се разформирова, като района и се разпредѣли между останалитѣ три прогимназии.

Така настанени прогимназиитѣ отнѣха училищнитѣ здания които сж служили за първоначални училища, а именно:

а) Училище „К. Арабаджиевъ“, което бѣше съ 4 кл. стаи и б) училище „В. Е. Априловъ“ съ 4 кл. стаи.

По регулационни причини се събори клонъ на учил. „Св. Методи“ съ 2 кл. стаи, а по хигиенични съображения две учебни стаи отъ сжщото у-ще се слѣха въ една.

По силата на една спогодба между общината и министерството на Общ. сгради се събори учил. „Св. Наумъ“ съ 5 кл. стаи. По такъвъ начинъ за първоначалнитѣ училища бѣха изгубени 16 кл. стаи.

Вънъ отъ това и друго едно обстоятелство усили кризата изобщо въ тукашнитѣ училища. Известно е, че следъ войнитѣ гр. Варна погълна една много голѣма частъ отъ емиграции: отъ Добруджа, Македония, Тракия, Армения и др. Ученическото население само въ народнитѣ първоначални училища се увеличи на цифрата 4,300, съ тенденция и за напредъ да се увеличава.

Съ заемъ и бюджетни сръдства на учил. настоятелство, миналата година бѣха изкарани заети отъ ученици четири училищни сгради съ 24 класни стаи.

Сега училищното настоятелство за първоначалнитѣ училища разполага съ 13 обществени сгради съ 70 класни стаи, а ученицитѣ сж разпредѣлени на 98 паралелки, въ първоначалнитѣ училища и 7 паралелки въ детскитѣ училища, всичко 105 паралелки. Значи единъ недостигъ отъ 35 класни стаи. За облекчение на това положение учил. н-во е наело частни здания съ 12

Варненскиятъ театъръ

Новиятъ театъръ въ града е вече на привършване. Оставатъ да се направятъ още нѣкои дребни работи по инсталацията и сцената. За 5 юли, обаче, той ще бжде окончателно свършенъ и тогава ще стане тържественото му откриване.

Най-сетне следъ толкова години, варненското гражданство ще има театъръ, който по нищо не отстъпва на Народния въ София, съ тая разлика, че е по-миниатюрненъ. Всѣки случай, той ще задоволява напълно нуждитѣ на града, особено съ ставането му клонъ отъ Народния.

Въ тоя храмъ на изкуството ще се поднася духовна храна на мѣстното гражданство презъ зимата, а презъ лѣтния сезонъ ще се създаватъ развлечения на гоститѣ-курортисти. Хвала на всички ония, които допринесоха за довършването на тая величествена сграда започната отъ преди войнитѣ!

класни стаи, но това много малко измѣня положението, защото тия частни здания сж негодни за целта и сж наети отъ голѣми необходиминости.

Положението съ прогимназиитѣ е още по-лошо и катастрофално. Тритѣ прогимназии разполагатъ съ 28 класни стаи, а иматъ 49 паралелки, а идната учебна година ще иматъ 60 паралелки, недостигъ отъ 32 кл. стаи, общъ недостигъ 67 класни стаи.

Ако всички класове и паралелки иматъ полудневни занятия, то въ наличнитѣ помѣщения ще се побератъ 56 паралелки и за 4 паралелки нѣма помѣщение. Тогава трѣбва да приемемъ абсурда, ученицитѣ да се учатъ презъ день.

Изохода отъ това критично положение? Ето единъ въпросъ, който се задава на учил. настоятелство, общ. съветъ и на гражданството изобщо. Той не може да бжде другъ, освенъ строежъ и пакъ строежъ.

Повелителенъ дългъ се налага на общ. съветъ, респективно учил. настоятелство да направи всичко възможно и да разчисти пѣтя за единъ заемъ изключително за постройка на училищни помѣщения.

За сега бѣгло повдигамъ тоя въпросъ, за да се повърна на него другъ пѣтъ.

П. Бобевъ
Председ. на глав. у-ли

Оземленъ

Седналъ отвънъ на повалентъ голѣмъ брѣстъ предъ поруганата сая, навелъ глава, Станкинъ Илко мислѣше. По лицето му се очертаваше неспирната мжка по родния край, тамъ, гдето въ безгрижие и ласки сж протекли най-хубавитѣ му години, годинитѣ на невинното детство и невъзвратимото юношество. Дошълъ тукъ въ братски край, изгоненъ отъ гърци-душмани, той едва домъкна старъ баща и майка и четири дребни дечица. Седи Илко и блуждае въ неведома, като изгубенъ изъ далечнитѣ кръстопѣтища на живота. Мина неизбродими пѣтища, презъ гори и планини, и дойде въ този далеченъ свѣтъ.

Предъ очитѣ му се открий- ваха неописуемитѣ хубости на братската земя. Тѣ го блазнѣха. Съ жаденъ погледъ той се взираше въ далечинитѣ на новата си родина: да зърне пленителното, мечтано мѣсто, гдето ще приюти изстрадалата си душа. Испиталъ неописуемитѣ ужаси на робския животъ, за Илко

не бѣше достатъчно само да стигне на свободната земя. Той заживѣ съ иллюзията да си създаде свой малъкъ свѣтъ. Отседна въ широкото Тунджанско поле въ село Текия. Тукъ той денемъ и нощемъ, прегърбенъ въ неуморенъ трудъ съ своята невѣста, заработи чуждо. Пролѣтѣта — на оранъ и копанъ; лѣте — на жѣтва и харманъ, чакъ до късна есенъ въ полски трудъ. И зиме той не скръсти ръце. Въ близкия градъ той по цѣли седмици работѣше въ пютоневъ складъ. Илко бѣ обжегнатъ все отъ една и сжща мисль: да спечели парици, съ тѣхъ да си купи: нивици за посѣвъ, две кравки поне за оранъ и тамазлъкъ да му чинятъ. Едва доловима усмивка заседна на горната му уста и закачливо докосна лицето му. Унесенъ въ блажения трансъ на сърдечнитѣ си летиения, той се сепна, пронизанъ отъ силенъ мжжки вѣкъ.

Илко вдигна сепната глава. До гидика, на трънената ограда, селския кехая го повика

на име.

— Бързай Илко! Ела, вика те кмета въ общината. Тръгвай веднага си мене.

Става Илко, разкрѣшва едрата си снага и трѣгва съ кехаята. Не го сдържа. Подпитва по околентъ пѣтъ.

— Защо ме търси кмета, байко?

Кехаята свѣсва вежди и мълчи. Искаше да каже, че за нѣма нищо кмета не вика. Страхъ всѣва. Като ножъ нѣщо го прободѣ подъ сърдцето.

— Знамъ ли, Илко, текекелъ не е твоята работа! Се ще да има нѣщо. Безъ нищо не ще да е!

— Ехъ, сигурно ангария ще ме прати негде, за друго за какво?

Кехаята се подсмихна подъ мустакъ и провлачено заговори:

— У насъ ангария не пращатъ никого, Илко. Туй не е вашата робия. Ехъ, военное време друго е. Тогазъ белки.

Срѣдъ селото, на голѣмия мегданъ, гдето всѣка недѣля се вие селското хоро, издига се като планина голѣма масивна сграда — общината на село Текия. Около нея разтילה селската равна и широка мера — Козлука, сбрасла

съ зеленина и цвѣтъ.

Наближиха общината. Голѣмата сграда се възправи предъ очитѣ на Илко висока, голѣма, като мечтата му кога да трѣгне за братската земя! Сърдцето му играе.

Прекари праговетѣ, рече да влѣзе, но нѣщо го спрѣ. Пое си солука, бутна въ страни калпака си, изтри потѣта отъ челото си, засука мустацитѣ нагоре и нерешително почука. Шумъ и глъчъ въ стаята на кмета. Повторно почука. Мушна калпака подъ мишница и влѣзе. Изправи се съ войнишка стойка предъ кмета и смутено каза:

— Тражили сте ме днеска господинъ кмете!

Кмета изсумтѣ, вдигна очи, погледна Илка свѣсено и презъ жбѣи процеди:

— Викамъ те! Ходилъ ли си въ града да искашъ съ царска земя да те оземля?

Илко прежумѣ, замига съ малкитѣ си кротки очи и заекнатъ промълви:

— Той, той... Секретаря на организацията, господинъ кмете. Азъ не съмъ. Той думаше есенесъ: — Записахъ те Илко за царска земя. Азъ какво, азъ нищо, господинъ кмете!

— Нищо, ама искалъ си! Голѣма е царската земя, Илко, заговори намръщено кмета, но много станаха бѣжанцитѣ, много... и нѣма за всинца ви. Пъкъ ти едва година отъ какъ си дошълъ. Чакай де! Що можамъ, дадохме: и земя и добитъкъ. За тебе и за нѣколко още не остана. Отъ кжде? Кажи де!

— Па знамъ ли, господинъ кмете? — съ пресипналъ гласъ глухо промълви Илко. За единъ човѣкъ сякамъ все ще се намѣри, милостиви господарю, — завърши съ робски маниеръ Илко.

Общинскитѣ съветници и други първи селяни отъ селото, насѣдали отъ дветѣ страни на кмета, наострили уши, мръщатъ се. Озърна се Илко кротко и плахо, изгледа всички. Потърси съчувственъ погледъ. Но уви! И последната му дума замрѣ на устнитѣ му. Най-стария съветникъ дѣдо Власю бързо избухоти съ щърбатата си уста:

— Царската земя що дѣлъ дѣлихме за васъ — бѣжанцитѣ се крати Илко. . . Чу ли? Ние земята си не даваме! Туй добре да го знаешъ.

Отъ какъ секретарѣтъ бѣ за-

НАСТОЯЩИ ИЗГЛЕДИ на проблемата за дълговете

Колкото се приближава Лозанската конференция и края на мораториума Хуверъ, двойната проблема на репарациите и международните дългове се явява на първи план в международните грижи. Г-н Макдоналдъ говори за тях преди няколко дни в Женева при обѣда даденъ от международната преса, изразявайки от една страна убеждението, че Великобритания нѣма да получи за идущия декември никакво изплащане от Германия, и пожеланието, шото Съединените щати да се съгласят на едно продължение на мораториума Хуверъ, от друга страна той направи алузия на клаузитъ, които по споразуменията въ сила позволяватъ едно спиране на изплащането на трансферта (пренасяне суми въ чужда валута) или изплащането на предвидените ануитети. Не ще бжде безполезно да се споме не на кжсо, точното значение на тия нареждания и да се опредѣли въпроса така, както се слага той за Франция.

При предположение, че се иска при изтичането на мораториума Хуверъ, който съставлява една извънредна мѣрка и единъ видъ стояща вънъ отъ сключените споразумения за уреждане международните дългове — да се отнесемъ чисто и просто къмъ клаузитъ на „преносъ“ (репортъ) или гаранционните такива вписани въ тия споразумения, какво би било най-напредъ положението въ Германия?

Планътъ Юнгъ не позволява на правителството на Райха да декларира единъ мораториумъ, освенъ за условията ануитетъ, който о б р а з у в а контръ-партидата на изплащанията, които кредиторитъ на Германия трѣбва да правятъ срещу тѣхните военни дългове. Тоя мораториумъ въ продължение на две години, не трѣбва да се постави въ действие освенъ за трансферта на поменатия ануитетъ; изплащането му ще се суспендира презъ втората година въ размѣръ само 50 на сто.

Относно безусловните изплащания, които представляватъ 660 милиона марки годишно, включително заема Даусъ —

трѣбва да се изплащатъ безусловно. Допустимо е, обаче, Германия да не може или да не пожелае да почне да плаща веднага следъ изтичането на мораториума Хуверъ, изплащането на безусловния ануитетъ. И г. Макдоналдъ лично заявява, че е сугурентъ, че на идущия 15 декември Англия не ще получи отъ Германия ни стотинка. Най-разпространено е мнението, че новия мораториумъ ще включва не само изплащането на условната частъ, както сегашния, но още и трансферта на безусловната частъ съ изключение на службата на заемитъ Юнгъ и Даусъ.

Ако обстоятелствата се стекатъ така, интересно е каква ще бжде позицията на Франция срещу собствения и кредиторитъ? Споразумението Мелонъ Беранже предвижда, Франция винаги да има свободата да прекъсне изплащанията които сж падежирани следъ 15 юни 1932 год. за едно време максимумъ отъ три години, но само за частта отъ ануитета представляващъ главната частъ отъ американския дългъ; евентуалността за единъ мораториумъ за лихвитъ е изключена. Само за 1932—33 год. цѣлия ануитетъ отъ 60 милиони долари включва едно изплащане въ капиталъ 21,477,135 долара; остатъка надъ 38 милиона и половина съставлява сумата на лихвитъ, чието изплащане не може да бжде суспендирано. За год. 1933/34 една приблизително равна сума ще бжде изключена отъ мораториума.

Отъ своя страна споразумението Кайо — Чърчилъ позволява на Франция да суспендира по желание за единъ периодъ не по-дълъгъ отъ три години, половината отъ стимулираните ануитети. Последните се смѣтатъ на 12 милиона и половина лири стерлинги. Впрочемъ едно годишно изплащане отъ 6 милиона и 250,000 лири стерлинги би останало изискуемо при предположението тая клауза да бжде поставена въ изпълнение. Следователно, ако Германия, въ края на мораториума Хуверъ, би продължавала да не прави никакво друго изплащане освенъ лихвитъ отъ амортизацията на заемитъ Юнгъ

и Даусъ, а Франция би ограничила правата си да отлага плащането си, права, дадени й отъ споразуменията Мелонъ — Беранже и Кайо — Чърчилъ, тя би се намѣрила на открито съ 965 милиона франка спрѣмо Съединените щати и евентуално съ 580 милиона при сегашния курсъ спрѣмо Великобритания.

Въ такъвъ случай Франция би се видѣла изложена да плати на своите собствени кредитори повече отъ 1,500 милиона франка срещу които не би имала никакво посрещане отъ страна на Райха. Положение, разбира се, не приемливо. Ето какво казва и вота върху резервитъ гласуванъ отъ камарата на депутатитъ презъ юли 1929 г. при ратификацията на споразуменията относно френскитъ военни дългове къмъ Англия и Америка:

„Камарата . . . декларира, че тежеститъ наложени на страната отъ факта, на споменатитъ споразумения трѣбва да бждатъ покрити изключително отъ сумитъ, които Германия ще има да плаща на Франция извънъ сумитъ, които сж опредѣлени за репарации“. Никакво съмнение, че тоя вогъ не отговаря напълно на чувството на общественото мнение, чувство за което всѣко правителство би било длъжно да държи смѣтка, толкозъ повече при евентуалността, която предвижда трансферта на сумитъ опредѣлени за репарации, които образуватъ по-големата частъ на безусловния ануитетъ даденъ на Франция да бжде суспендиранъ.

Америка може, колкото си ще да отказва да приеме една правна връзка между своя креансъ срещу съюзнишкитъ и германскитъ репарации и отъ нейното желание или нежелание зависи даже временното разрешение на въпроса изразено въ даване новъ мораториумъ. Значи ключа на цѣлата проблема се намира въ ръцетъ на С. щати. Тоя ключъ ще се дири въ тѣхъ още повече когато стане дума за окончателното ликвидирание на дълговетъ. Прочее, какво ли може да бжде крайното решение? Франция би могла да се съгласи да приеме само едно намаление на „чистото салдо“, което и се полага за своите репарации, ако нуждата за такова намаление бжде доказана, но пълното анулиране, което Германия рекламира категорически отказва. Тя

отхвърля всѣка система, която би направила това салдо да излезе, защото сжщото трѣбва да се плаща на иейните кредитори.

Тезата на английското правителство е позната. Тя биде изложена отъ финансовия комитетъ въ камарата на общинитъ на 2 февруари. Отъ тогава тя не се е измѣнила никакъ. Г-нъ Чемберленъ я изрично изтъкна въ своето недавнашно бюджетно изложение. Тая теза може да се резюмира както следва: „Английското правителство не приема хакскитъ съглашения да се измѣнятъ или анулиратъ отъ едноностранчиво действие на Германия; но то е благоприятно разположено къмъ едно постоянно уреждане колкото се може по-бързо на проблемата за междудържавните дългове и се надѣва, че най-добрия начинъ да се постигне тая целъ би било да се направи едно общо анулиране на репарациите и другитъ дългове отъ войната.“

Отъ другата страна на Ламаншъ, обаче, има умове, които смѣтатъ, че коренното премахване на дълговетъ би било едно несправедливо решение. Въобще, различни мнения инспирирани едновременно отъ международните економически нужди и отъ една грижа заслужаваща похвала бидоха формулирани най-безразборно. Но едно извънъ тѣхъ заслужава да бжде изтъкнато: това е мнението изложено недавна въ една интересна книга „Възстановление“ отъ г. Артуръ Солтеръ — пръвъ главенъ секретаръ на репарационната комисия и който изигра и сега продължава да играе важна роля въ економическите и финансови размисления на Обществото на Нородитъ.

Неговиятъ планъ макаръ да не е официаленъ е привлѣкълъ вниманието не само въ Великобритания, но и въ Германия. Г-нъ Солтеръ предлага следъ единъ мораториумъ отъ нѣколко години, Германия да се задължи да плаща една годишна сума, която като се държи смѣтка за спадане на ценитъ отъ изработването на Юнгъ насамъ, би представлявала споредъ автора, една стойностъ равна на безусловния ануитетъ означенъ въ тоя планъ. Той я опредѣля на 400 милиона марки приблизително, като взема за база настоящето ниво на ценитъ. Тая сума ще бжде не-

постоянна и евентуално ще бжде конституирана отъ дохода на акции отъ желѣзницитъ на Райха, доходъ, който ще се увеличава или спѣда споредъ економическото състояние на Германия. Главната частъ на тоя новъ ануитетъ ще се дава на Франция, а остатъка на другитъ държави кредиторки по репарациите. При такова споразумение установено между заинтересованите европейски сили, Съединените щати биха направили едно отговарящо изравнение на междусъюзническитъ дългове.

Вѣрвкѣ, че тоя мнение предизвиква една резерва, то е интересно, понеже въ известно отношение наподобява на единъ другъ проектъ, измисленъ въ началото на тая година отъ френскитъ експерти и който на времето си има благоприятенъ приемъ въ една частъ отъ пресата. Тоя проектъ бѣ избранъ върху подържането само на безусловните изплащания — или единъ ануитетъ отъ 660 милиона марки — които биха били интегрално мобилизирани отъ създаването на едно пропорционално число облигации на германскитъ желѣзници, при условие, че лихвитъ ще започнатъ да текатъ следъ две години. Една частъ отъ тѣзи облигации евентуално би била предложена на С. щати като компенсация въ случай, че тѣ се съгласятъ да оставятъ тѣхните креанси отъ войната срещу съюзницитъ.

Предложението на г. Артуръ Солтеръ на гледъ отговаря на грижата да се реализира една уговорка между френското гледище и тезата, която твърди, че единъ ануитетъ отъ 660 милиона марки би надминалъ въпрѣки всички очаквания, нормалните платежни способности на Германия. Каквото и да е, всичкитъ тия проекти правятъ най-главното опущение въ лицето на С. щати къмъ които по-големата частъ отъ дълговетъ си Европа е контрактирала спрѣмо тѣхъ. А какво е тѣхното становище?

Отдавна е доказано вече, че

цигаритъ
ПЛОВДИВЪ:
сж най-ароматичните. Пушачи, търсете ги по всички будки въ града.

писалъ Илко за земя, той все си мислѣше: — Е, Господъ ималъ милостъ и за наши. И въ главата му непрестанно се въртѣха радостни мисли. Всѣки денъ той очакваше кмета да го повика и му съобщи, че ще бжде оземленъ. Въ този щастливъ редъ на мисли той често си казваше на ума: — Имамъ ли си вече земя, парички ще си спечеля. Ще ора, ще засѣя малкитъ си нивички, ще ги пожъна, ще натрупамъ купъ човали пшеница. Ще задѣла за изхрана, и което ми остане въ повече, ще продамъ и парички ще спечеля. Отъ тѣхъ ще си купя шарена талига и алена кобила. Ще я впрѣгамъ и тамазлъкъ ще ми чини.

Клюмна глава. Илко и се замисли.

— Бре, ами ако наистина остана безъ земя? — Изгубенъ съмъ, нацѣло погребанъ. Въ родната земя робия, тукъ при свободни родни братя — пакъ робия.

Не свършилъ още дѣдо Владо и другъ общински съветникъ се обажда:

— Земята и намъ не ни стига, синко, че на бѣжинцитъ ли ще я раздаваме!

Илко зина да каже нѣщо и вой отъ хули го секнаха. Думитъ му заседнаха съ мжка въ гърлото му.

Той дигна ръка, прихлюпи очи, съ бавни и сплетени стѣпки излѣзе навънка. Съзлитъ му закапаха. Нозетъ, като да не бѣха негови нозе — чужди и едвамъ ги мѣкнѣше напредъ. Всички отъ общината трѣгнаха следъ Илко и сѣ дивъ войвикаха следъ него: — Махай се отъ село! — Чу ли? — Иди, отъ гдето си дошълъ! Свиватъ юмруци, скръцатъ жѣби и хулятъ. Тежъкъ и мжчителенъ денъ отъ живота на Илка. Небето и то сякашъ сърдито гледаше надъ него. Слънцето прежумѣ и черни облаци хвърчаха надъ село. Илко забърза като подплашенъ. Хулитъ заглъхнаха, спрѣха. Измина голѣмия общински площадъ, завъ изъ голѣмия сокакъ, понаметъ си капата, изкашля се и пое си наново солука.

Вѣрви и си мисли Илко:

— На кого да се оплача вече. Ни четмо зная, ни писмо. Слѣпъ човѣкъ. Пѣкъ и парици си нѣмамъ за давя.

Бедниятъ Илко следъ голѣми молби бѣше получилъ решение да се подслони съ го-

лѣмата си челядъ накрай селото, въ една запустѣла сая, която отъ едната страна бѣше подпрѣна съ две голѣми мешови греди. Въ нея, казваха изъ село, вампири вечеръ ходѣли. Илко дълбоко въздѣхна:

— Ами и отъ нея ако ме извадятъ? — Горко ми! Кжде тогава, съ стари: татко и мама, съ четири дребни дечица?

Вѣрви Илко и мисли:

— Родни братя, мислѣхъ при тѣхъ, че свободно и спокойно ще се живѣе, а то робия и безъ земя. А ето защо цѣли царства се биятъ за земя. Една ободрителна мисль го обзе и си каза: — Нѣма да се оставя безъ педя земя. Съ цѣло село ще се бия, но земя ще имамъ! — Земята е за тѣзи които я работятъ, тѣй разправяше единъ нашъ братъ.

И кога да кривне Илко за другъ сокакъ, насреща му стария даскалъ отъ съседното село, качалъ гордо на възвишението. Учителитъ спрѣ Илка и го запита:

— Нѣщо ти се е случило, синко, а?

— Отъ где позна, даскале?

— Ей тѣй, по лицето ти!

— Ехъ, случи се!

— Какво, кажи де, Илко?

— Какво да ти кажа, братко?

— Казахъ много кждето трѣбваше да кажа.

— Е после?

— После, псувни ти казвамъ, хули безъ брой.

На кучето да ги хвърлишъ, ще се погнуси.

— Па какво си имъ сторилъ братъ Илко?

— Какво, ти кажи. Поискахъ да ме оземлятъ съ царска земя. — Нѣмало. А отъ тѣхната педя не даватъ. Не имъ стигала тая, която имали. А земя кога нѣма човѣкъ, ти знаешъ, даскале, той не е човѣкъ. И земя имахъ, имане, стока, но всичко остана въ робия. И сега отъ нищо, нищо. Голъ като пушка.

— Е, па затова ли си се закахърилъ, бе синко?

— За това, даскале! Малко ли ти се види?

— Не е малко, но и за него си има колай, бе Илко?

— Колай? — какъвъ му е колай, бе даскале? Умѣтъ ми не стига вече. Казвай де, казвай, даскале. Ученъ човѣкъ си, много си видѣлъ и много знаешъ. Може и да знаешъ лѣкъ и за моята болка.

— Ще ти го кажа. Я ела съ мене. Такива сж селянитъ отъ

тоя село. Преди 20 години, отъ друго село и азъ тукъ дойдохъ. И като учителъ не можахъ повече, изселихъ се. Въ Ново село хората сж други. Другъ свѣтъ ти казвамъ. Добри, гостоприеми, сжщински братя. Пѣкъ тука тѣзи? Да знаешъ тогава на мене какви мурафети ми сж правила! Децата имъ учихъ. Слѣпци, прогледнаха. Какви неблагодарници. Съ парицитъ, що бѣхъ спечелилъ, построихъ си кжща на тѣхна мѣра. Викна цѣло село, заграбилъ съмъ имъ мерата. Че като се юрнаха единъ недѣленъ денъ, сжщински звѣрове. Срутиха я изцѣло. Отъ тогава магнахъ се. Заселихъ се ей въ това срещното село. Но други сж тамъ хората. Като казахъ, че кжща ще правя, мидиха отъ цѣлото село, сградиха я. И земя ми дадохъ и икрамъ толкозъ години ми правятъ. Добри хора. Ела ти казвамъ, ела съ мене. Въ Ново село не дѣлятъ земята на царска и знамъ ли каква още. Земята е отъ Бога, казватъ нашитъ добри селяни. Дадена за всички, който я работи, негова е. Ела! Земя ще ти дадатъ.

Думити на стария даскалъ като жива вода се вливаха въ

Изъ нашето село

Село Галата. Кацнало като орлово гнѣздо на едноименния носъ Галата, то се радва на една отъ най-красивитѣ гледки къмъ морето въ предградията на Варна. Облаготелствувано съ хубава и изобилна вода, въ рѣдката по своя чаръ природа на морския брѣгъ, това малко, но приветливо село, има всички условия за курортъ. То разполага съ удобенъ плажъ, който макаръ и малъкъ е по-хубавъ отъ тоя на града.

Върѣки тия предимства, за Галата до денъ днешенъ не бѣ направено нищо. Преди всичко, липсата на удобенъ пѣть препятствуваше да отидатъ тамъ, ония курортисти, които предпочитатъ тишината и уединението. И трѣбваше да дойде новата народна властъ за да се започне толкова необходимото шосе, което въ най-скоро време ще бѣде готово.

По самия брѣгъ на морето започнатото шосе извива като змия отъ Карантината до фара между кривоклонести и хралупати кавази, стари кичести трепетлики и разни други дървета. А това прави гледката още по-красива и пѣтуването още по-приятно. Съ направата на това шосе, на Галата ще се отдаде тепърва нужното внимание, което тя отдавна заслужава.

Даже нѣщо повече — това дивно кѣтче отъ варненската природа ще бие Св. Константинъ по уютностъ, който отъ година на година става все многолюденъ и като се има предвидъ предприемчивия духъ на мѣстнитѣ жители отъ селото, които нѣма да закъснѣятъ да го уредятъ въ благоустроятелно отношение — може смело да се каже, че бѣдащето е на Галата. Следъ време тя може и да мине къмъ града за да оправдае напълно името „предградие.“

Читалището и селото

Читалищата сѣ една културна придобивка за нашето село. Тѣхното число до преди войната бѣ твърде малко, и сѣществующитѣ такива не играха голѣма роля въ стопанския и културенъ подемъ на селото. Читалището е фарътъ въ селото; то прѣска своята благодатна свѣтлина; то играе единствената роля за духовното издигане на селянина. Всичко по-

ХУМОРЪ

Най-свѣтлата дата въ Българската история.

Презъ сговористко време, въ часъ по Българска история, учителя пита едно отъ своитѣ малки питомци:

— Кажки ми Иванчо, коя е най-свѣтлата дата въ Българската история?

— 9 юни, г-нѣ учителю отговаря детето.

— Не е вѣрно! — намръщено казва учителя, после пита строго:

— Кой ти каза, че 9 юни е най-свѣтлата дата въ Българската история?

Детето сконфузено, мисли известно време, после разплакано отговаря:

— Азъ не съмъ виновенъ г-нѣ учителю... вчера така каза... министъръ Славейко Василевъ... когато бѣхме на събранието му съ татко.

Учителятъ повече се намръща; разхожда се известно време изъ стаята, пухти ядно, после добавя кротко:

— Деца, урока по Българска история се свърши... утре пакъ... Сега си вземете книжкитѣ, кажете молитвата и си идете. Оса № 1

хвално, трезво и културно въ едно село се дължи на читалището. Читалището сочи правия пѣть на селската младежъ; то е въ селото, единственото мѣсто за наука, просвѣта, материална и духовна култура.

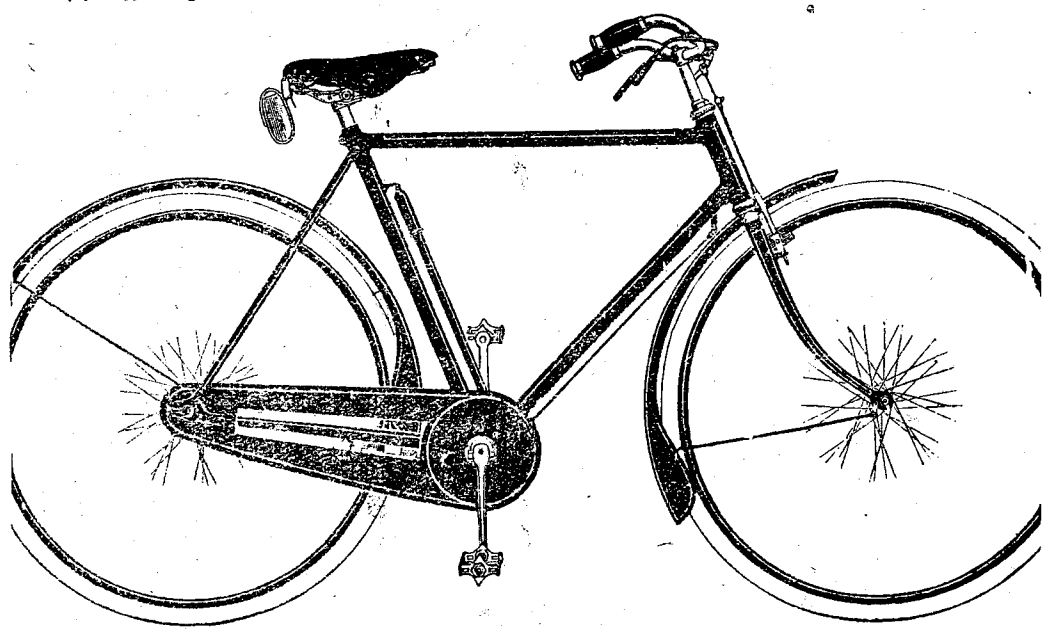
Читалището дава подтикъ за театрални представления въ селото. Тамъ кждето читалищата могатъ да обединятъ цѣлата трезва селска младежъ, резултатитѣ сж на лице: затварятъ се крѣчми, въвеждатъ се въ селото нови земеделски култури, полагатъ се грижи за подобрене разнитѣ клонове отъ земеделѣството, птицевѣдството, свинеѣдството и пр.

Въобще голѣми сж заслугитѣ на читалищата въ селото. Но върѣки тия заслуги, неоспорвани отъ никой културенъ човѣкъ, въ камчийския край, читалищното дѣло не е на своята подобающа висота. Само читалищата въ с. Долень Чифликъ Пчеларево и нѣколко още села сж на завидна висота.

Н. Пенчевъ

Велосипеди „Алфонсъ Томанъ“ съ много намалени цени на едро и дребно

„АЛФОНСЪ ТОМАНЪ“

„АЛФОНСЪ ТОМАНЪ“

при Коста П. Бъкловъ - Варна

Лечебностъ на зеленчуцитѣ

Домати. — Съдържатъ оксалова киселина, която дѣйствува разхладително. Доматовитѣ листа служатъ за умекчителна лапа върху отоци.

Краставици. — Тѣ действуватъ твърде умекчително. Емулсия отъ краставично сѣме се употребява външно за облѣкчване маясъла, а вътрешно противъ възпалението на пищеварителнитѣ канали и пикочния мехуръ.

Лукъ. — Вода въ която е врѣлъ лукъ се пие противъ камѣкъ и задухата.

Съ печенъ лукъ се налагатъ отоцитѣ за бързо набирание (узрѣване).

Моркови. — Чорба отъ варени моркови се пие за жълтеница. Суровъ морковъ сокъ помага за задухата и отдѣляне на хрѣчкитѣ.

Синъ патлажанъ. — Неговиятъ сокъ дѣйствува разхлабително на пикочния мехуръ, листата му служатъ за лапи на изгорѣло, лишеи и струпеи.

Цѣлина. — 25 грама цѣлиновъ коренъ сваренъ въ литъръ вода се пие противъ задуха и изгубване на гласътъ, блатната и периодическата трѣска и ревматизма.

Прасъ. — Като зеленчукъ дей-

ствува разхладително и е лесно смилаетъ. Полезенъ е за страдающитѣ отъ пѣсѣкъ въ бѣбрецитѣ, пикоченъ камѣкъ и задържането на пикочъта.

Чесънъ. — Дезинфектира пищеварителнитѣ органи, облекчава синята кашлица, задухата, катар на бѣлитѣ дробове и холерата. Не понася на хора които страдатъ отъ кожни болести и кърмачетата, затова майки, които кърмагъ не трѣбва да ядатъ чесънъ.

Салата. — Действува много успокоително на нервната система и докарва сънъ.

Спанакъ. — Действува разхладително. Рани налагани съ спанакъ листъ бързо се изчистватъ и затварятъ. Обогаत्या кръвта съ жѣлѣзо.

Полезни съвети

Солъ за кокошкитѣ

Солта е необходима сжщо така и за кокошкитѣ. Въ храната трѣбва да има солъ най-много 1 грамъ дневно на кокошка. Солта повишава апетита, прави храната по-вкусна и възбужда храносмилателнитѣ жѣлѣзи. Голѣмото количество солъ може да отрови кокошкитѣ, затова да се внимава, да не се туря по-голѣмо количество.

Познаване яйцата

Старостта на яйцата се познава по следния начинъ: разтваря се 120 грама солъ въ литъръ вода и яйцата се слагатъ вътре. Колкото повече потъне яйцето, толкова е по-прѣсно е то. Съвсемъ прѣсното яйце пада на дъното, 3 днешното остава по срѣдата, а осемъ днешното плава по повърхността.

Захранване пилетата

Пилетата трѣбва да се захранватъ 10—12 часа следъ излюпването. Заблуждение е твърдението, че пилетата трѣбва да се държатъ гладни презъ първитѣ 2—3 дена отъ излюпването.

Вредни ли сж дѣждовнитѣ червеи?

Дѣждовнитѣ червеи се ядатъ охотно отъ кокошкитѣ и другитѣ птици. Често, обаче, е наблюдавано, че кокошкитѣ презъ ранна пролѣтъ не искатъ да ядатъ дѣждовни червеи. Научни опити сж доказали, че червеитѣ презъ периода на съвокуплението, отъ срѣдата на май до края на юли, излъчватъ една отрова която е вредна особено за младитѣ птици.

Печатница Д. Тодоровъ
Варна.

ожаднѣлата душа на Илка. Отъ какъ е дошълъ, той не бѣ слушалъ толкова благи думи. Въ сърдцето на Илка сѣмна.

Той изведе още сжщия денъ своята челядъ и потегли съ добрия старъ учителъ за Ново село.

Подслони се въ стария учителъ. Осѣмна Илко. Още отъ ранни зори той стана. Огледа селото. Сърдцето му тупти отъ радостъ. Ново село, друго село. Ново и хубаво. Малки спретнати кѣщички; чисти дворове съ градини и овощни дървета. Срѣдъ село — общината, до нея — ново хубаво училище съ читалище. Влизатъ въ читалището Илко и старииятъ даскалъ. Редомъ съ кмета насѣдали по-виднитѣ селяни. Него денъ бѣ празникъ. Поздрави Илко смутено, ржува се съ всички и сѣда.

— Честитъ ти гостъ, даскале! Честитъ ти!

— И вамъ да е честитъ! отвърна учителя. — Отъ робска земя иде, братя. Тамъ той и земя си ималъ, имане, стока, много, безброй. А сега само съ една гола душа. Търси подкрепа отъ родни братя. Заседналъ въ Текия. Намѣрилъ село съ прокопсани хора! — Ил-

ко въздѣхна дълбоко и поклати глава, за да изрази мълкомъ всичката си мъжа. — Хичъ ония хора земя даватъ ли. Тѣ на сетенъ просякъ коматъ хлѣбъ не даватъ, а на чужденецъ земя ще дадатъ. Отидохъ въ Текия, да навидя младия даскалъ и на връщане срещамъ тоя сиромѣхъ плаче. — Питамъ го: защо бе синко? Той дума: защо, даскале, ти кажки. Съ царска земя поискъхъ да ме оземлятъ и вмѣсто земя купъ хули, само дето не ме биха.

— Ще иска я, обажда се кмета и поглежда милостиво Илка. — Тѣй, синко, тѣй, отъ Бога благословено е човѣкъ земя да си има. Какво е човѣкъ безъ земя. Изгубенъ човѣкъ. Такъвъ човѣкъ става и опасенъ. Който прикове очитѣ си къмъ земята, и Богъ има милостъ надъ него.

— И намъ е малка земята, синко, ама защо? Човѣшкото око е като море! Иска, насичане нѣма.

Прегърбилъ се на стола стария попъ, слуша, слуша, па продума:

— Кждето двама ще ядатъ ще яде и трети, нали, господинъ кмете? Нека е на добро!

Ще порастне селото ни съ една челядъ повече. Отъ Бога нека да е благословено.

— На добро! да е, отвърнаха всички.

Безпирната жалба на Илка да си има своя земя бѣ чула. Въ копнѣщата му душа разцѣфна блѣнъ, радостъ блѣсна. Утре той ще има своя земя.

— Благодаря ви, братя, съ топла и протяжна въздишка каза Илко. Богъ да ви дава отъ едно сто печалби. Богъ милостъ да има надъ всинца ви: — добри хора, добро село.

Илко протри рѣще отъ радостъ.

— О, истина ли е, Боже?

Моя земя, кѣща и имотъ?

Илко получи разрешение. Оземленъ? Бурни чувства бушуваха въ душата му. Люди неспирни пориви заблѣкаха въ измъченото му сърдце.

Денътъ, когато Илко получи известието, че е оземленъ, не бѣше денъ като другъ денъ. Голѣмъ веселъ денъ, Великъ денъ. Децата скачаха отъ радостъ; кѣшовната му невѣста пѣеше съ весела душа. А Илко, изправенъ предъ русата си и засмѣна жена, дига павурче съ вино и дума:

— Христови мѣжи, Христови

сълзи, невѣсто. На, дигни и отпий и ти.

Невѣстата го гледа жадно и ненаситно въ очи — допѣлни и цѣлуна пълното павурче. Подаде го пакъ нему и съ засмѣни очи му дума:

— Пий, Илко, за здравето на всички родни братя, че ни снабдиха съ земя. Имаме ли си земя, ще си построимъ кѣща, ще разоремъ нашитѣ нивки, ще си спечелимъ пари, ще купимъ алесто конче, шарена талига: рало и чивгаръ волове.

Тя пѣе и писка отъ радостъ. Децата скачатъ и припкатъ, а старцитѣ шѣпнатъ, крѣстятъ се и благославятъ.

Но тазъ безмѣрна радостъ не сдържа Илко на едно мѣсто. Въображението му лудо летѣше: хубава бѣла кѣща, задъ нея обора, въ него волчета и кравки, отстрани до тѣхъ доресто конче, а въ двора, подъ сливата, шарена талига, ралото и колата. А тукъ, въ дъното на двора курникъ пълненъ съ пѣстри ярки — кокошки, петли ранобудни и двора пълненъ съ овошки и хубава градинка.

На следната утринъ, рано въ зори, Илко крѣстъ прави и трѣгва земята си да обиколи.

Надъ нея слънцето грѣе и тишината шѣпне надежди. Гледа Илко и очитѣ му сълзятъ отъ радостъ. А сърдцето му тупти, като птичка ще изхвъркне отъ гърдитѣ му. Озърна се нѣкой да го не види, па легна на очи връзъ мечтаната и дълго желана земя, прострѣ рѣще, заграби съ шѣпи купчина прѣстъ и радостно я цѣлуна. После обърна се ничкомъ и забодо погледъ въ безкрая на висинето. Небето — чисто и ведро. Да би било нива, и него би разоралъ.

Борисъ Незоринъ.

ОТРАДНА ПОЧИВКА

Далече отъ градския шумъ между царствената камчийска природа, при

бай Коста

на Пода, е елексира на виното съ мезе отъ камчийско. Който му иде на гости ще подмладѣе най-малко съ 10 години.